

(druhá část reportáže z Vánočních prázdnin v Telči)

V dopoledních hodinách 30. prosince 2005 jsem jel do Dačic navštívit svého známého. Dačice jsou staré moravské historické město, ale ve srovnání s Telčí v nich i v zimě ve všední den proudí život. Hlavním důvodem je více pracovních příležitostí. Zvláštností Dačic je mimo jiné i pomník první kostce cukru vyrobené na území Čech v devatenáctém století.

Ale nechci propagovat cukr. U svého známého jsem potkal pana Milana Kubka, ředitele Základní umělecké školy v Dačicích. Pan Kubek mě provedl budovou krásné rekonstruované školy, kterou navštěvuje sto žáků. Žáci školy jsou základem tří pěveckých souborů a jedné velké padesátičlenné kapely. Možná, že někdy potkáme na festivalu v Telči, či na jiné scéně, některého z žáků hudebních oborů školy. Ti, co v daleko větších městech, než jsou šestitisícové Dačice, dumají nad tím, jak zaujmout děti a mládež, ať se zeptají pana ředitele Kubka.

Předposlední večer festivalu patřil třem hostům.

Pavčina Jíšová s dcerou Adélou

foto: Tomáš Pohl ©

Prvním byla pražská kapela [Devítka](#). Pro mě byl koncert Devítky premiérou nové sestavy s Petrem Havrdou. Petr Havrda je zkušený hráč a zpěvák a Honza Brož jistě volil dobře. Po prvních písních jsem se o správnosti volby přesvědčil. Přesvědčila mě i spokojená tvář světlolasé Dity, jednoho z pilířů fanklubu kapely. Petr Havrda dal elektrickou kytarou kapele jiný zvuk a ve vokálech dobře nahradil Tomáše Hofrichtera. Stejně jako u Tomáše, tak i u Petra se divák nedozví, jak zpívá sólově. Ale to by nebyl zvuk a styl Devítky, kdyby tomu bylo jinak. Devítka si přeje vydat v příštím roce novou desku, což je jistě na prvním místě problém financí. V rámci koncertu zazněla slibná novinka na irskou melodii a Honza Brož má jistě v šuplíku autorské příspěvky na nový nosič. Jako vždy nechybělo průvodní slovo či spíše manželský

dialog Honzy s Jindřiškou a Honzův literární příspěvek. Pro ženské komické herečky se užívá výrazu "kominda" a "komind" bylo a je poměrně málo. Jindřiška Brožová je výjimkou potvrzující pravidlo a na její dobře hranou roli " hloupé blondýny" se vždy těším.

Jako druhá vystoupila mladá písničkářka a harmonikářka **Jana Vébrová**. O Janě Vébrové jsem zatím jen četl a mohl jsem si prohlédnout její webové stránky, které toho ale o Janě příliš neřeknou, byť jsou výtvarně nápadité. Janu Vébrovou opatřil po zvukovce Jarretu superlativy Marek "basák" Štulír, když jsem předtím slyšel její přirovnávání k Radůze či spíše hodnocení, že Jana Vébrová je lepší než Radůza. Jak tedy shrnout první dojem? Na prvním místě zaujme veliký hlasový dar. Jana zpívá písně, které svým zvukem a snad i obsahem kontrastují s její velmi mladou tváří a křehkou postavou. Výraz "snad" jsem zvolil proto, že Jana, zaujatá silou výrazu, poněkud zastírá smyslu zpívaného textu. Česky řečeno, ne všemu, co Jana zpívala, jsem rozuměl. Jana Vébrová do svého projevu dává všechno, až jsem měl místy strach, zda nasazení vydrží. Jenže tím trpí právě uvedená možnost vnímání textu posluchači. V každém případě bych Janu Vébrovou k Radůze nepřirovnával. Společná je určitá míra depresivity repertoáru, která se mi u Jany Vébrové zdá o poznání větší než u Radůzy. Před rokem jsem slyšel v literární kavárně Obratník Krystynu Skalickou, kterou jsem nazval optimistickou Radůzou.

V každém případě se na folkové scéně vyskytují výrazné osobnosti a mezi ně Jana Vébrová patří. Přes všechny výhrady lze uvedený nedostatek odstranit a o Janě Vébrové jistě ještě více uslyšíme.

Hlavním a třetím hostem večera byla liberecká kapela [Jarret](#) . O Jarretu se toho psalo hodně a ještě více se napíše. Jaksi "mimo protokol" jsem v televizi zahlédl novopečeného soudce Okresního soudu v Liberci Mgr. Bohouše Vašáka. Kromě toho, že Bohouš oblékl talár, složil i valnou část písní na připravovanou desku, jejíž křest je plánován na 5. května 2006. V tento den slaví své narozeniny i nejmladší člen kapely Michal "Vlasta" Třešňák. Velmi nerad bych o účast na křtu přišel. Hanka Skřivánková přijela se svým novomanželem Martinem Skřivánkem. Hanka a Martin se právě nastěhovali do nového bytu a Hanku čekalo doma silvestrovské vystoupení, takže oba po představení odjeli domů. Než se tak stalo, Hanka rozpustila své dlouhé plavé vlasy, což mi trochu bránilo v pořízení fotek, protože Hančina tvář byla většinou vlasy zakryta, a spustila jako vždy, navzdory únavě ze stěhování. Vedle klasického repertoáru zaznělo i osm písní z připravované desky. Jarret neztrácí na síle, má své věrné publikum a je ozdobou a magnetem každého festivalu. Jen ředitelé "zeměkoulí zábavy" chodí jak ten pešek okolo a Jarret a jemu podobné klenoty hudební scény ignorují. Jako vždy "venku zuřilo jaro" na závěr koncertu a publikum by tleskalo až do rána.

Za pár měsíců opet v Telči

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 03 Leden 2006 04:00

Poslední den festivalu a poslední den roku 2005 prodělal několik dramaturgických změn. Padala jména jako Honza Hrubý nebo Pouta a v podstatě těsně před koncem roku se na plakátech objevilo jméno [Pavλίna Jíšová](#) .

Jenže Pavλίna Jíšová nevystoupila se svou kapelou CS Band, se kterou v Telči hrála loni v létě, ani pouze se svým manželem

Jana Vébrová

foto: Tomáš Pohl ©

Zbyškem Raškou, jak tomu bylo o Vánočních prázdninách 2002. Pavλίna k sobě na jeviště pozvala kapelníka Pavla Malinu a kontrabasistu Pavla Páju Peroutku z bluegrasové kapely Reliéf. Tato trojice měla premiéru na Folkomínu a premiéra se povedla. Kdo zná Reliéf potvrdí, že Pája Peroutka svůj hlas i nástroj perfektně ovládá. Poslední večer v roce byl rozdělen na několik částí a vystoupení trvalo téměř tři hodiny, jak jsem zjistil poté, kdy si mi zdálo, že je brzy konec. Koncert zahájila trojice dvou Pavlů a jedné Pavly, což je jméno v občanském průkazu Pavlíny Jíšové. Zněl obvyklý repertoár, tentokrát bez bicích, basové kytary a dobra. V peckách jako Do dna nebo Vadí nevadí se Pája bezvadně odvázel, v Žábě Pavel Malina perfektně nahradil Jarka Nohavicu a trojhlas zněl jako hrom v Prázdných schránkách. Dalším bodem programu bylo vystoupení Pavlíny dcery Adélky. Po přestávce Medvěd v rámci překvapení promítl zvukový a obrazový záznam pořízený v hospodě U Zachariáše, kdy čtyřletá Adélka zpívala koledu. Tehdy fotka jejích úst zdobila i jeden ze zpravodajů. Ze čtyřleté holčičky je krásná slečna, která 29. prosince slavila patnácté narozeniny. Adélka přečetla dvě drobné prózy a bylo vidět, že se aktivně zajímá o divadlo. Pavλίna pak v rámci rodinného "podniku" pozvala na jeviště svého manžela Zbyška Rašku, který přečetl zkrácenou verzi povídky vzniklé na základě skutečného příběhu, kdy Pavλίna Jíšová málem zmeškala hraní v Telči na Silvestra 2002. Díky esemesce jednoho svého fanouška zjistila odpoledne, že večer hraje v Telči a zbytek cesty do Telče je popisován ve zmíněné povídce. Zbyšek spolu s manželkou zazpívali píseň Čárou života. Autorem je Zbyšek. Pavel Malina předvedl, jak ovládá autoharfu koupenou na jedné ze svých cest do USA a Pavλίna spolu s dcerou Adélkou zazpívaly koledy. Hlasová podoba i tváře Adélky a Pavlíny jsou velmi výrazné. Nakonec přidala Pavλίna Jíšová novou píseň Čtyři myšičky, kterou složil Michal Röhrich, dozněl potlesk, přídavek v podobě starobylé písně Aby nás Pánbůh miloval a byl konec koncertu.

Večer ale pokračoval a po půlnoční čočkové polévce na náměstí pokračovala noc ojedinelým jamem, kde spojily své hlasy folkové blondýnky Pavλίna Jíšová, Ajka Troničková, Jindřiška

Za pár měsíců opět v Telči

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 03 Leden 2006 04:00

Petráková a Lenka Krausová, mužská část byla zastoupena Pavlem Malinou, Honzou Brožem, Markem Štulírem a Pájou Peroutkou.

Psal se rok 2006, bylo mi moc hezky a nebyl jsem sám.

Tak se ještě párkrát vyspíme a v červenci se v krásné Telči sejdeme znova. Tady přece Vánoce ani léto nekončí.